

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania A. P.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności  
w Województwie (...) w K.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 21 października 2020 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w G. - Ośrodka Zamiejscowego w R.

z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt IX Ua (...),

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2. zasądza od Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w R. na rzecz adw. B. G. kwotę 120 (sto  
dwadzieścia) zł, powiększoną o stawkę należnego podatku VAT,  
tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej,  
udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt IX Ua (...), Sąd Okręgowy –  
Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. Ośrodek Zamiejskowy w R. – w  
sprawie z odwołania A. P. przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw  
Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. – oddalił apelację  
ubezpieczonej od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w R. z dnia 27 listopada 2017 r., sygn. akt V U (...), w którym Sąd Rejonowy zmienił zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. z dnia 22 lipca 2015 r., znak WZON.(...), w ten sposób, że zaliczył odwołującą A. P. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, wskazał dodatkowo symbol przyczyny niepełnosprawności: 02-P, 05-R, stwierdził, iż orzeczenie wydaje się do 9 lutego 2020 r., wskazał, że odwołująca jest zdolna do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej oraz wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji; oddalił odwołanie w zakresie zaliczenia odwołującej do znacznego stopnia niepełnosprawności na stałe oraz wskazania, że wymaga prawa do zamieszkiwania w oddzielnym pokoju.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego ubezpieczona zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga jest zasadna, ponieważ „...ostanie się wyroku istotnie narusza interes społeczny oraz indywidualny i daje negatywny wydźwięk w społeczeństwie odnośnie pozbawienia osób niepełnosprawnych przysługujących im przywilejów i udogodnień”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ubezpieczonej nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK

227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej autorka skargi ograniczyła do prostego sformułowania, że „...ostanie się wyroku istotnie narusza interes społeczny oraz indywidualny i daje negatywny wydźwięk w społeczeństwie odnośnie pozbawienia osób niepełnosprawnych przysługujących im przywilejów i udogodnień.” Twierdzenie to w swojej ogólnikowości nie zostało powiązane z żadnym, konkretnie wskazanym przepisem prawa. Poza tak ogólnikowym stwierdzeniem brakuje odpowiedniego wyводу zawierającego argumentację, którą autorka skargi wykazałaby walor oczywistej zasadności jej skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku nie uwzględnia się w ogóle stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji w zakresie oceny spornej w sprawie kwestii – ustalenia stopnia niepełnosprawności skarżącej. Sąd drugiej instancji – dzieląc stanowisko Sądu pierwszej instancji – stwierdził, że Sąd pierwszej instancji dopuścił dowód z dwóch zespołów biegłych lekarzy z zakresu neurologii i ortopedii i dwóch zespołów biegłych lekarzy z zakresu psychiatrii i psychologii, dodatkowo posiłkując się opiniami uzupełniającymi oraz dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa i pedagoga. Dopiero ostatnia opinia uzasadniała zmianę decyzji orzekającej o stopniu niepełnosprawności ubezpieczonej. Argumenty podnoszone w apelacji stanowią wyłącznie nieuprawnioną polemikę z wnioskami biegłych. Odwołująca nie wskazuje błędów, pomyłek ani nieścisłości w opiniach, tylko opiera apelację na swoich własnych subiektywnych spostrzeżeniach dotyczących stanu zdrowia.

Podkreślić trzeba, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie

oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. niniejszego postanowienia ma podstawę w § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18).